

La revolta

dels **francotiradors**

Al Principat, els músics que no són clàssics i els seus aliats estan que cremen. Volen diners i els volen ara. I aquest cop no pararan fins que el conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya els senti. De moment no han guanyat la guerra, però sí alguna batalla.

Ahans els músics que protestaven demanaven llibertat política i social, ara són pocs i malvistos els que segueixen per aquesta via, i en canvi abunden els que protesten per demanar diners. Si més no, això és el que es va veure el passat 18 d'abril a la roda de premsa-assembly que es va convocar al Col·legi de Periodistes de Catalunya a Barcelona. Músics, professors de música, promotors, mànagers, propietaris de sales, polítics de l'oposició i periodistes van acudir a la cita cridats per l'Associació Cultural d'Activitats Creatives Musicals Taller de Músics, que ha presentat un recurs contra la denegació de set subvencions de la conselleria de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Però el recurs va molt més enllà de queixar-se per la no-concessió de set de les disset subvencions que el Taller havia demanat. Els responsables d'aquest centre asseguren que la seva intenció no és entrar en una discussió bilateral Taller-Generalitat de Catalunya, sinó obrir la caixa dels trons i posar al descobert la "discriminació" que pateix la música no clàssica a Catalunya per part de la Generalitat.

De fet, les xifres recollides en el recurs sobre els ajuts concedits pel Departament de Cultura l'any 2000 constaten que no es tenen massa en compte els que fan o promouen la música moderna i/o popular. Un 76% dels diners van anar a parar a la música clàssica, i només un 10,5%, a la música moderna. Per fer més crua la realitat només cal comparar el que va rebre el Liceu, més de 1.100 milions de pessetes i el que van rebre totes les discogràfiques juntes per a edició i promoció, 46 mi-

lions de pessetes, o bé de la Capella Reial de Catalunya, 65 milions de pessetes, i el que va rebre el Festival de Jazz de Girona, 500.000 pessetes. I així anar fent.

Joventuts 'musicals'. En el recurs del Taller de Músics s'esmenten aquestes i altres dades, i també es critica que en el mateix grup dels músics subvencionats hi hagi les Joventuts de Convergència Democràtica de Catalunya, amb 6.164.400 pessetes, o les Joventuts del PSC, amb 3.480.000 pessetes. I encara una altra: els redactors del recurs consideren que diverses persones de la comissió que assessora sobre l'adjudicació de les subvencions "no són les més apropiades per efectuar un dictamen objectiu". Concretament esmenten Carles Sala i Josep Lloret, que se'ls critica per ser responsables de dos projectes que també demanen subvenció, i el periodista del diari *El País*, Lluís Hidalgo, que tampoc se'l considera adequat per a aquesta posició ja que treballa a TV3, "canal televisiu controlat en l'actualitat pel partit governant i clarament partidista, ja que el màxim responsable d'aquest ens és escollit pel partit mencionat", amb consens del Parlament, és clar. El recurs acaba amb diversos annexos amb totes les subvencions que ha donat el Departament per a l'any 2000.

Totes aquestes dades han estat aplegades i ordenades per l'advocat i músic Josep Coll. I això és jugar fort, ja que Coll pertany a un dels bufets d'advocats més prestigiosos de Barcelona, Piqué Advocats i Associats, de Joan Piqué Vidal, conegut per haver estat el coordinador de la defensa de Jordi Pu-

Imatge de l'assemblea dels músics i els seus aliats el passat 18 d'abril al Col·legi de Periodistes de Catalunya, a Barcelona. A la taula i de dreta a esquerra, Joan Viuyals (Associació de Músics de Jazz), Lluís Cabrera (director del Taller de Músics) i l'advocat i músic Josep Coll.

jol en el cas Banca Catalana, i haver estat soci i assessor legal de l'empresari Javier de la Rosa.

I no és estrany l'afany del Taller de fer un recurs al més complet possible. Fins ara tant ells com la resta de franc tiradors del món de la música moderna han assistit esperançats a nombrosos estudis, elaboració de llibres blancs, compareixences al Parlament, congressos... Però segons els que han fet conxorxa al Col·legi de Periodistes, mai s'ha anat més enllà d'analitzar els problemes. A més, cadascú ha anat lliurant la seva batalla en solitari. La iniciativa del Taller, però, els ha unit com mai. Només n'han quedat despenjades les discogràfiques, que no van acudir a la cita. Alex Eslava, responsable d'una de les discogràfiques, Discmedi, assegura que no el van convidar. I Joan Carles Doval, de Picap, explica que sí ho van fer però només amb dos dies d'antelació. De tota manera tots dos es mostren partidaris de les reclamacions de l'assemblea, tot i que recorden que la

música en català està doblement perjudicada, per ser música moderna i per ser en català. Pel director del Taller, Lluís Cabrera, les discogràfiques són un sector amb poca força, però es mostra obert a integrar com més gent millor a la iniciativa.

Sigui com sigui, els que hi van ser es van mostrar partidaris de començar a pressionar de veritat l'administració. Pere Bayona, gerent de l'Associació de Músics de Jazz i Música Moderna de Catalunya (MJM), afirma: "Sempre ens diuen que hi ha coses per fer, però no es fa mai res, i a l'Ajuntament de Barcelona igual. Tenim molt poc suport tant econòmic com de prestigi, com si no fóssim cultura", i afegeix que ara se centren amb la Generalitat, però que les seves demandes han d'arribar a totes les administracions. "Comencem per la Generalitat perquè és el govern del país i és el conseller el que ha de liderar aquest canvi de mentalitat de les administracions envers la música popular", explica Cabrera. També Lluís Marrasé, secretari gene-

ral de l'Associació de Cantants i Intèrprets en Llengua Catalana (ACIC), critica la situació i assegura que "la Generalitat només destina un 1,12% del pressupost a la música, mentre que Europa s'hi gasta un 7% de mitjana".

22 punts, 1.600 milions. La reunió del dia 18 va convertir-se en una assemblea i al final es van aprovar diverses propostes a mà alçada; i tot i la manera poc ortodoxa de conduir la reunió, ningú dels que hi van ser presents en va renegar. En concret és una llista de 22 punts que han d'aplicar el govern i les conselleries de Cultura, Treball i Ensenyament, i que van des d'augmentar el pressupost de Cultura, fins a fomentar la música feta a Catalunya als mitjans de comunicació públics, passant per fer una llei de la música i crear beques d'estudis musicals. La proposta, presentada pels responsables del Taller, xifra en 1.600 milions de pessetes el cost de l'aplicació de les 22 demandes.

Com que es preveu que els diguin

que no hi ha més cera que la que crema Marrassé, s'adverteix que no valdrà que els diguin que no hi ha diners: "Que els busquin, que en Vilajoana en demani més, i que en Mas en demani més." També Cabrera recorda: "(la delegada de música, Joana Danés i el director general de promoció cultural, Vicenç Llorca) ja ens han dit que no hi ha diners, però això no és excusa, que ampliin els ajuts, perquè quan els convé ja ho fan."

Es pot dir que els músics han començat jugant fort, i de moment han sortit victoriosos d'una primera batalla. Un dia abans de la roda de premsa-assemblea, Vicenç Llorca va proposar de constituir una mesa de coordinació de la música popular "per concordar accions concretes". Però això no va deturar cap músic de concentrar-se al Col·legi de Periodistes. Encara més, a l'assemblea es van mostrar partidaris d'anar-hi, però sempre i quan hi hagués el conseller de Cultura.

Així les coses just abans del pont de l'1 de maig, Joana Danés va intentar convocar algunes de les associacions representades a l'assemblea, com l'ACIC o l'MJM, a una nova reunió per al 26 de maig, però la majoria de trucades van rebre un *no* per resposta en saber que a la reunió no hi hauria Jordi Vilajoana, sinó Vicenç Llorca. Danés, doncs, es va veure obligada a cancel·lar la reunió. Primera victòria, primera derrota.

Per fer encara més oficial la posició dels músics, el passat 2 de maig es va reunir una comissió delegada de l'assemblea, formada per Cabrera, Marrassé, Joan Vinyals (MJM), Elisabet Abelló, de les Escoles de Música d'Iniciativa Privada (EMIPAD), Josep Maria Balanyà, de l'Associació Catalana de Compositors (ACC), Joan Fradera, del Consell Català de la Música, Fèlix Camprubí, de l'Associació de Promotors i Assessors de l'Espectacle, i Antoni Mas, del Sindicat Professional de Músics. Tots vuit van signar una carta dirigida al conseller Vilajoana que demanava cita per exposar-li les seves propostes. Des de la conselleria el mutisme és absolut al voltant d'aquesta qüestió i per a tota resposta

remeten al comunicat de Vicenç Llorca del dia 17 d'abril, en què convidava els músics al diàleg.

Anteriorment a l'esclat del conflicte, Llorca ja havia tingut alguna reunió amb representants del sector de la música popular, però el tema d'augmentar els ajuts estava bastant descartat. Només una proposta havia estat vista

El conseller de Cultura, Jordi Vilajoana, és el principal objectiu dels músics. Només volen reunir-se amb ell per poder-li fer sentir les seves queixes i propostes.

amb bons ulls per al sector, la divisió de la delegació de música en dues seccions, clàssica i moderna, les quals estarien al mateix nivell. Ara, però, els músics se senten forts i no es conformaran només amb canvis en l'estructura administrativa si no van acompanyats de noves partides pressupostàries. Així doncs, si la Generalitat no està disposada a augmentar els diners destinats a la música, només ens resta esperar uns mesos calents en el sector. Els franc tiradors musicals estan a punt per desaparèixer i ara ja no van per lliure.

El 25%, on és? Un dels aspectes poc destacats en aquesta revolta dels artistes i aliats diversos és la promoció de la música en català. Segons Lluís Gendrau, de la revista musical *Enderrock*, "aquesta polèmica està molt bé i realment és necessària una política

musical valenta per a tot el sector, però del que no es parla és del peatge que han de pagar la gent que crea, edita i publica música en català". Per pal·liar aquest problema fa un any i mig es va aprovar, amb els vots de la majoria de partits parlamentaris, que les ràdios i televisions havien d'emetre un mínim d'un 25% de música en català. Però segons les discogràfiques i l'ACIC aquesta quota no s'està complint. Per Marrassé aquesta lluita ara està aparcada, "però nosaltres tenim un estudi molt seriós que demostra que les emissores de ràdio i televisió dependents de la Generalitat de Catalunya no compleixen aquest 25%, -i afegeix- no ho compleix ni Catalunya Cultura, que tan sols arriba al 12,5%". Doval, de Picap, assegura que, aquest estudi, el van encarregar a l'empresa Musiccontrol les discogràfiques Picap, Discmedi, Tram, Global i Blanco y Negro, les més importants del país, però que de moment no el volen fer públic, tot i que "mostra resultats escandalosos". Fins ara n'han enviat còpies fa un mes al conseller en cap, Artur Mas, al conseller de Cultura, Jordi Vilajoana, al director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió de Catalunya (CCRTV), Miquel Puig, i al portaveu de CiU al congrés, Xavier Trias. Una primera conseqüència d'aquest enviament va ser una reunió el 4 de maig amb Mas, i el 8 de maig amb Puig. Les discogràfiques, com la resta de músics revoltats, també han sentit molt bones paraules de l'administració, i ara esperen que per fi arribin els fets.

Les subvencions, doncs, tornen a estar en el punt de mira de tot el sector de la música. Lluís Gavaldà, cantant del grup de pop-rock Els Pets i present a l'assemblea del dia 18, treu una primera conclusió de tot plegat: "No deixa de ser un contrasentit molt gran que la música catalana, que és potser el fenomen cultural que té més mala fama d'estar subvencionat, hagi acabat demostrant que precisament és tot al contrari: les subvencions han anat a altres llocs, no pas cap a nosaltres."

Oriol Cortacans